

44

USTAWA

z dnia 31 marca 1977 r.

o zmianie ustawy o radach narodowych.

Art. 1. W art. 3 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 26, poz. 139) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dotychczasowy ust. 3 oznacza się jako ust. 4,
- 2) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Kadencja rad narodowych trwa cztery lata, licząc od dnia wyborów.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

45

USTAWA

z dnia 31 marca 1977 r.

o zmianie ustawy o cudzoziemcach.

Art. 1. W ustawie z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77 i z 1974 r. Nr 14, poz. 85) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Cudzoziemiec może przekroczyć granice Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na podstawie ważnego paszportu lub innego właściwego dokumentu po uzyskaniu zezwolenia zwanego wizą, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

2. Cudzoziemiec jest obowiązany dokonać wymiany zagranicznych środków płatniczych na złote polskie w celu pokrycia kosztów jego pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub w inny sposób zapewnić pokrycie tych kosztów.

3. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrami Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej, Spraw Wewnętrznych oraz Spraw Zagranicznych i Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki określi w drodze rozporządzenia:

- 1) zasady i tryb wymiany przez cudzoziemców zagranicznych środków płatniczych na złote polskie w celu pokrycia kosztów ich pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) inne sposoby zapewnienia pokrycia przez cudzoziemców kosztów ich pobytu niż określony w ust. 2,
- 3) zasady i tryb zwalniania cudzoziemców od obowiązku, o którym mowa w ust. 2,

- 4) tryb kontroli spełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 2”;

- 2) w art. 4 ust. 1, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 3 i art. 17 zamieszczone w nawiasie wyrazy: „miejskie w miastach wyłączonych z województw” zastępuje się wyrazami: „miejskie miast stopnia wojewódzkiego”;

- 3) w art. 5:

- a) w ust. 1 początkowe wyrazy: „Cudzoziemcowi można odmówić wizy, a udzieloną wizę można unieważnić, jeżeli” zastępuje się wyrazami: „Cudzoziemcowi można odmówić wizy, a udzieloną wizę unieważnić, w wypadku zaś zwolnienia od obowiązku posiadania wizy — odmówić wjazdu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Decyzje w sprawie odmowy udzielenia wizy lub jej unieważnienia oraz odmowy wjazdu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podlegają natychmiastowemu wykonaniu.”;

- 4) w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cudzoziemiec jest obowiązany dopełnić obowiązku rejestracji w komendzie wojewódzkiej (miejskiej miasta stopnia wojewódzkiego) Milicji Obywatelskiej, właściwej ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, przed upływem trzech dni od przekroczenia granicy.”;

- 5) w art. 18 w ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy: „z wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 3 ust. 2”;

- 6) w art. 19 dodaje się na końcu wyrazy: „z wyjątkiem obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 2”;

- 7) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Art. 19a. Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w porozumieniu

z Ministrami Finansów i Spraw Zagranicznych określi minimalne kwoty zagranicznych środków płatniczych, jakie cudzoziemcy powinni wymienić w celu pokrycia kosztów ich pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.”;

- 8) w art. 22:
- a) w ust. 1 liczbę „4.500” zastępuje się liczbą „5.000”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Orzekanie następuje w trybie przepisów w sprawach o wykroczenia.”;

- 9) w art. 23 w ust. 1 po wyrazach „art. 3” dodaje się wyrazy „ust. 1”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1977 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

46

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 kwietnia 1977 r.

w sprawie zawieszania prawa do emerytury lub renty.

Na podstawie art. 65 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i 117, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321, z 1975 r. Nr 45, poz. 232, z 1976 r. Nr 40, poz. 235 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) oraz art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19, z 1972 r. Nr 53, poz. 341, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wykonywanie przez emeryta lub rencistę zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy powoduje — z uwzględnieniem § 8 ust. 1 i § 9 — zawieszenie prawa do emerytury, renty inwalidzkiej lub renty rodzinnej, zwanych dalej „świadczeniami”, niezależnie od wysokości zarobku z tytułu tego zatrudnienia.

2. Prowadzenie przez emeryta lub rencistę gospodarstwa rolnego o rocznym przychodzie szacunkowym, ustalonym dla celów podatku gruntowego na kwotę przekraczającą 24.000 zł, powoduje zawieszenie prawa do świadczeń, jeżeli jest on właścicielem, samoistnym posiadaczem, użytkownikiem lub dzierżawcą tego gospodarstwa.

3. Prowadzenie przez emeryta lub rencistę rzemiosła lub innej działalności zarobkowej, uzasadniającej objęcie ubezpieczeniem na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek, powoduje zawieszenie prawa do świadczeń, również jeżeli emeryt lub rencista nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia.

4. Prowadzenie przez emeryta lub rencistę innej niż określona w ust. 3 działalności zarobkowej, podlegającej opodatkowaniu podatkiem obrotowym lub podatkiem dochodowym, powoduje zawieszenie prawa do świadczeń, niezależnie od wysokości podatku i bez uwzględnienia ulg i zwolnień podatkowych.

5. Zawieszenie prawa do świadczeń z przyczyn określonych w ust. 1—4 następuje od najbliższego terminu płat-

ności świadczeń, przypadającego po powstaniu tych przyczyn; prawo do świadczeń przywraca się na wniosek emeryta lub rencisty od ustania tych przyczyn, jednakże za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku.

§ 2. Osiąganie przez emeryta lub rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia wykonywanego w niepełnym wymiarze czasu pracy, zatrudnienia sezonowego lub dorywczego powoduje zawieszenie prawa do świadczeń albo zmniejszenie wysokości świadczeń na zasadach określonych w § 4, jeżeli zarobek z tytułu tego zatrudnienia przekroczył dopuszczalną kwotę.

§ 3. 1. Dopuszczalna kwota zarobku wynosi w stosunku rocznym:

- 1) 24.000 zł albo
- 2) 36.000 zł — jeżeli emeryt lub rencista:
 - a) wykonuje w uspołecznionym zakładzie pracy pracę wymagającą wyższego wykształcenia i ma takie wykształcenie,
 - b) wykonuje pracę eksperta, rzeczoznawcy, biegłego lub tłumacza przysięgłego i ma uprawnienia niezbędne do wykonywania tej pracy,
 - c) wykonuje inne prace, które określi Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych kierując się szczególnymi potrzebami gospodarki narodowej.

W roku kalendarzowym, w którym powstało prawo do świadczeń, dopuszczalną kwotę zarobku obniża się proporcjonalnie do okresu, w którym emeryt lub rencista świadczeń nie pobierał.

2. Przy ustalaniu dopuszczalnej kwoty zarobku uwzględnia się zarobki, które przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru świadczeń, z tym że:

- 1) do kwoty zarobku dolicza się kwoty pobranego zasiłku chorobowego, macierzyńskiego i opiekuńczego,
- 2) w razie osiągnięcia zarobków przyjmowanych do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne